

Τούς βλέπω πού ἀρχίζουν τὰ νοήματα. Μοῦ κάνουνε νοήματα λές καί μέ βλέπουν. Ἀπό τό στόμα τους τρέχει μιὰ λεπτή ἄσπρη κλωστή πού φτάνει μέχρι τό χορτάρι.

Ὁ θεῖος μου ὁ Θεόφιλος νομίζει πῶς σηκώνεται γι' αὐτό καί πάει πρὸς τὴν ἀκτὴ. Κοιτάει γιὰ λίγο ἀφηρημένος τὰ νερά κι ὕστερα ἀρχίζει τὰ πηδήματα. Μικρά ἐλαστικά πηδήματα τὸν φέρνουν μέχρι τό νερό. Τὸν βλέπω πού λαχανιάζει. Ἡ ἀναπνοή του, χάρτινη, ἀναδιπλώνεται μέ κόπο. Μιά ζώνη φῶς καλοκαιριάτικο τὸν κλείνει καί τὸν καθορίζει. Ἡ Ἑρμιόνη τοῦ προτείνει ἕνα ματσάκι χαμομήλια πού τρέμουνε στίς ἄκρες. Χαμογελᾷ σχεδόν, καί ρίχνει τό κεφάλι της στά πλάγια. Μές στό νερό, ἡ βάρκα ἀκίνητη κι ὁ Χαρίλαος γέροντας κρατάει τὰ κουπιά. Φοράει ἄσπρο κουκούλαρικο. Τά μέσα του φεγγίζουν. Ἄσπρος πολτός τὰ πράγματα καί πριονίδι ἀπό νοήματα. Μέρη καί χρόνια ρέοντα. Ἕνας βουβός κυματισμός πού πάει κι ἔρχεται, φουσκώνοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ στό ἀσθενικό του στηῆος τό πουκάμισο, σά' νά φυσᾷ. Στὴν ἔρημη ἀκτὴ βλέπει τὴν Ἀλεξάντρα. Χρόνια ὀλόκληρα τῆς γνέφει διακριτικά, μέ ἀχνές καί ἀδιόρατες κινήσεις. Τῆς ἀπευθύνεται μέ σχήματα μικρά καί ἤχους πού καθῶς φαίνεται ποτέ δὲ φτάνουν ὡς αὐτή, μιὰ κι ἐκείνη κάθεται στή χλόη, ἀκίνητη, κοιτάει πρὸς τό μέρος του —μά δέν τὸν βλέπει. Γιατί ὁ Χαρίλαος δέν τό ξέρει —ποτέ δέν τό 'μαθε— πῶς τώρα ἡ Ἀλεξάντρα —πίσω ἀπ' τὴν ἀπαστράπτουσα βιτρίνα, παλῆτρια εἰδῶν διατροφῆς— κοιτάει σέ τούτη τὴν ἀκτὴ, κι αὐτὸ πού βλέπει, εἶναι μονάχα τὰ νερά πού φεύγουν παρασέρνοντας, σκουπίδια, ξύλα κι ἔντυπα, ὀλόκληρες σελίδες ἱστορίας, καί τοῦτο ἀκόμα τό φτωχὸ γραπτό πού πάει πρὸς τό τέλος.

Ἄβεσαλώμ, Ἄβεσαλώμ, πῶς πηγες καί κρεμάστηκες σέ κείνη τὴν ἀρχαία σελίδα. Μές στό βιβλίο τῶν θρησκευτικῶν πηγαίνεις πέρα-δῶθε πάνω στό κίτρινο χαρτί, σάν ἐκκρεμές.

Σέ βλέπω πάλι —ἀκίνητο μέσα στὴν κίνηση— μετέωρο μέσα στό πανικό, μέ τὰ μακριὰ μαλλιά σου νά γκρεμίζονται στό μπαμπάκι τοῦ χρόνου· βαθειά, πολὺ βαθειά, μέσα σέ κείνο τό παλιὸ καί ξεχασμένο καλοκαίρι.

Νίκος Χουλιαράς

